

Hoe een anführer als ik de VJP in Rheinland beleefde.

De mooie resultaten van onze Lewis – Ubbe Van De Schransbossen - op de aanlegproef in Zwalm én in Nederland, maar vooral de vreugde waarmee hij zijn proeven liep, maakten dat ik hem inschreef voor de VJP. Gezien hij hiervoor in België niet geselecteerd was, schreven we ons in voor de VJP in Duitsland. Dat het maar max 2u rijden was dat wisten we vooraf, dat we daar al verwacht werden om 7.00u 's ochtend's was andere koek. Het werd een kort nachtje.

Om 5.15u vertrokken ik samen met Niels Blockhuys (de kweker van Lewis) en Ann Peeters – baasje van Nyla, zusje van Lewis - richting Mönchengladbach. De rit verliep vlotjes en onderweg werden we nog getraakteerd op een pracht van een zonsopgang. Nadat we iets na 7.00u aankwamen in Ellys Bikertreff en de papieren gecontroleerd waren, was het tijd voor een deugdloos koffietje. Om 8.00u werden de groepen verdeeld, Lewis zat in een groep samen Nyla en een broer & zus uit een ander nest. We volgden de keurmeesters naar onze eerste stop waar de honden 1 voor 1 werden losgelaten om even hun pootjes te strekken. Ondertussen waren ook onze supporters Annick en Gerd, (de ouders van Niels) gearriveerd.

De hazen sprongen ons daar letterlijk om de oren, dat het ook logisch was om meteen met het hazenspoor te starten. Lewis was als 2^e hond aan de beurt. Terwijl hij met Niels (ikzelf heb geen jachtlicentie dus mocht ik hem niet voorjagen) naar het veld wat verderop wandelde, keek ik toe vanuit de auto, de verrekijs op mijn neus. "Ok we zijn gestart" dacht ik. Plots zag ik Niels met Lewis naar een plek lopen en duwde hij de neus van Lewis tegen de grond. Na het aflijnen liep Lewis wat zenuwachtig (zo leek het althans voor mij) links-rechts, bleef hij plots staan (achteraf zei Niels dat hij mooi voorstond) om vervolgens – met de neus in de grond – vooruit te lopen. "Yes, hij loopt" ... "en ver" ... dat is goed wist ik, want Niels had me vooraf gezegd dat hij vooral ver moest gaan. Scherpe draai naar links, de akker op, nog steeds de neus in de grond, terugkerend naar het gras... Ik zag Lewis lopen, maar ik had totaal geen idee of dat goed was. Lewis werd aangelijsd, de eerste proef zat er al op en aan Niels te zien was die duidelijk niet slecht.

Nadat de 2 teefjes gelopen hadden, reden we een beetje verder om daar in een ander veld de reu en de teef uit het andere nest een herkansing te geven. Gezien zowel het hazenspoor van Nyla als Lewis heel goed waren mochten zij in de auto blijven en konden we op ons gemak een sandwicheke eten en wachtten we de volgende proef af, de schotvastheidsproef. In een veld vol gele koolzaadbloemen werden de honden wederom 1 voor 1 losgelaten en werden er telkens 2 schoten gelost om de reactie van de honden daarop te kunnen bekijken. Vanuit de auto (deels om wat op te warmen want mannekes het was koud, deels om Lewis niet af te leiden) keek ik toe hoe Lewis door het bloemenveld sprong, mooi reagerend op Niels. 2x zag ik hem, na een doffe knal, stoppen en zijn kopje omhoog steken om dan zijn weg door de bloemen vrolijk verder te zetten. Schotvastheid check!

Rond 11.00u volgde een korte pauze en werd er ons meegedeeld dat de honden goed bezig waren maar dat ze nog alle 4 moesten voorstaan op een fazant. Hoewel er een koppeltje fazanten vlakbij zat, reden we toch verder naar het volgende plekje: een uitgestrekt landschap van afwisselend akkers en jong graan met daartussen kleine rustige weggetjes. Lewis was 3^e aan de beurt en werd losgelaten in het graanveld net naast het wegje waar onze auto's geparkeerd stonden. Alles ging goed, in Niels had ik alle vertrouwen, maar de schrik dat ik Lewis zou moeten gaan zoeken bleef toch wel aanwezig. Ineens pakte Lewis geur en begon hij te lopen, deze keer leek hij nog verder

te gaan dan bij de eerste proef. Door de struiken op de scheiding van de weg en het graanveld kon ik hem niet meer zien. Ik liep wat vooruit en zag hem dan toch in de verte lopen, neus weer proper in de grond. "Oef, hij keert terug" dacht ik nog, terwijl er net op dat moment een haas voor hem uit het gras sprong. Lewis zette luid blaffend de achtervolging in. Ann duwde tegen mijn arm en zei "hoor, hij blaft, dat is kei goed", Annick riep enthousiast "amai, hij gaat ver, dat hebben ze hier graag" en zo verdween mijne Lewis de velden in. Waar ik gans de tijd zoveel schrik voor had gehad, gebeurde dan toch. Ik stond al in de startblokken, klaar om er achteraan te gaan, fluitje in de mond, maar ik wist dat ik niets mocht doen zonder dat Niels teken zou doen. Mijn telefoon ging, Niels belde (opluchting bij mij), dat ik de straatkant moest nemen en dat de Lewis wel zou terug komen, zei hij er nog in alle rust bij. Na mijn lijn uit de auto te hebben genomen, liep ik zo snel als kon de straat op. Roepend en fluitend op Lewis en vooral helemaal buiten adem, zag ik in de verte Lewis terug opduiken. "Ok, hij loopt daar nog, 't zal wel goed komen" stelde ik mezelf gerust. Intussen was Gerd zijn auto ingesprongen om mee achter Lewis te gaan zoeken en zo kreeg ik tijdens mijn lift terug naar het startpunt de tijd om even te bekomen.

Hoewel de keurmeesters vooraf al hadden aangegeven dat Lewis een prima eerste hazenspoor had gelopen, had hij dat bij deze toch maar mooi weten te verbeteren. Keurmeesters enthousiast, Niels kei content en ik vooral heel blij dat mijne Lewis terug in de autobench zat.

Vanaf dat moment was ik er dus niet meer gerust in en iedere keer dat Lewis uit de auto werd gehaald voor dat voorstaan, neep ik ze toch wel een beetje. Na 3u te hebben rondgereden van het ene weilje naar het andere bosje, werd er uiteindelijk een locatie gevonden waar ineens alle 4 de honden konden voorstaan. Toeval of werden onze keurmeesters ook een beetje moe? Het was dan ook al dik 14.00u voorbij. "Het zit er eindelijk op" dacht ik opgelucht.

Maar dan moest nog het meest spannende van de hele dag komen, de scores en het klassement. Ik was zonder verwachting naar daar vertrokken, maar eens de proef dan gestart was kwam het competitiebeest in mij al snel naar boven en kwam ook stiekem toch de hoop om maar niet als laatste te moeten eindigen.-

Lewis kreeg hele lovende commentaren en behaalde een eindscore van 74 punten. De eerste in ons groepje, maar hoe had hij gescoord t.o.v. rest van de deelnemende honden? Nadat de chip, tanden, ogen en testikels werden gecontroleerd reden we terug naar het cafeetje waar de rest van de deelnemers al lang was toegekomen.

We sloten aan bij de andere GMVB-ers, ervaringen werden gedeeld, pintjes werden gedronken en de diploma's en bekens werden uitgereikt.

Uiteindelijk behaalde Niels met Lewis een mooie 4^e plaats van de 29 honden.

Wat een top prestatie, wat een top duo, wat een top dag!

Ik had nooit gedacht dat - toen we onze "gezinshond" gingen halen - ik aan proeven als deze zou deelnemen. Maar eerlijk... ik heb de smaak nu wel te pakken.

Ik heb er naast een mooie en fantastisch hond meteen ook een mooie en fantastische hobby bij gekregen.

Met dank aan Ann, Annick en Gerd, Niels voor de gezellige dag en nog een extra dank je wel aan Niels om Lewis te willen voorjagen. Zonder hem hadden we dit fantastische avontuur niet kunnen meemaken.

Ann